

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 535/2024
15.08.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Зорана Хацића, чланова већа, у парници тужила АА из ..., ББ из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Ивана Чудић, адвокат из ..., против туженог Клиничког центра Војводине, Нови Сад, чији је пуномоћник Милена Ивошевић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 362/22 од 08.02.2022. године, у седници одржаној 15.08.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 362/22 од 08.02.2022. године, тако што се **ОДБИЈА**, као неоснована, жалба тужила и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Новом Саду П1 2286/20 од 07.12.2021. године и **ОДБИЈА** захтев тужила за накнаду трошкова другостепеног поступка.

ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужиле да туженом накнаде трошкове ревизијског поступка у износу од 18.000,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2286/20 од 07.12.2021. године, у ставовима првом, другом и трећем изреке, одбијени су тужбени захтеви тужила којима су тражиле да се обавезе тужени да им на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и на име накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора за период од 01.04.2018. године до 30.09.2020. године исплати износе главног потраживања, као и износе обрачунате камате од доспелости до исплате, ближе одређене овим ставовима изреке. Ставом четвртим изреке тужиле су ослобођене обавезе плаћања трошкова судских такси. Ставом петим изреке, тужиле су обавезане да солидарно накнаде трошкове поступка у износу од 78.550,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 362/22 од 08.02.2022. године, преиначена је првостепена пресуда тако што је тужени обавезан да тужилама на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и на име накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора за период од 01.04.2018. године до 30.09.2020. године исплати износе главног потраживања, као и износе обрачунате камате од доспелости до

исплате, ближе одређене првим ставом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка од 78.550,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужилама накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 36.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, са предлогом да се о истој одлучује као о посебној, применом одредбом члана 404. ЗПП.

Тужиле су поднеле одговор на ревизију и определиле трошкове састава одговора.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11....10/23), па је оценио да је ревизија туженог основана.

У поступку није учињена битна повреда одредба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиле су у спорном периоду биле у радном односу са туженим. Тужила АА је до 26.02.2019. године обављала послове ..., након чега је премештена на радно место ... у посебним условима рада, тужила ББ је до 28.05.2018. године обављала послове ..., након чега је премештена на радно место ... у посебним условима рада, а тужила ВВ је до 22.02.2019. године обављала послове ... након чега је премештена на радно место ... у посебним условима рада. У наведеном периоду тужени је обрачунавао и исплаћивао плату тужилама тако што је основицу коју је објавила Влада Републике Србије множио са коефицијентом радног места (за тужиле у целокупном спорном периоду 7,34). Плата тужила је у периоду од 01.04.2018. године до 30.09.2020. године била нижа од минималне зараде, а услед наведеног тужени је у сваком месецу спорног периода вршио корекцију плате до висине минималне зараде. Накнада трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора садржана је у повећању коефицијента од 3,17, при чему никада није објављена структура тог увећаног коефицијента од 3,17, због чега се не може утврдити који део се односи на накнаду за исхрану у току рада, а који део на регрес.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је заузео становиште да тужбени захтев није основан сматрајући да се на запослене који плату остварују према Закону о платама у државним органима и јавним установама примењују параметри који су унапред одређени од стране Владе РС и Министарства финансија и да нема места примени Закона о раду. Међутим, по оцени другостепеног суда, тужилама у спорном периоду нису исплаћиване накнаде на име трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, с обзиром на то да када се коефицијент тужила помножи са ценом рада, плата није одговарала висини минималне зараде, на основу чега је извео закључак да у коефицијенту за обрачун плате тужилама, нису биле садржане предметне накнаде и из ових разлога је усвојио тужбене захтеве у наведеним износима.

Врховни суд је оценио да се основано ревизијом указује да је побијана другостепена одлука донета уз погрешну примену материјалног права.

Одредбом члана 2. став 2. Закона о раду, прописано је да се његове одредбе примењују и на запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако законом није друкчије одређено. С обзиром да је тужени јавна служба, то се по оцени Врховног касационог суда на зараде и друга примања запослених код туженог примењује Закон о платама у државним органима и јавним службама ("Службени гласник РС" бр. 34/01, са новелама).

Законом о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 34/01 ... 21/16 и др.) одредбом члана 1, између осталог прописано је да се овим законом уређује начин утврђивања плата, додатака, накнада и осталих примања запослених у јавним службама који се финансирају из буџета Републике, Аутономне покрајне и јединице локалне самоуправе, а чланом 4. став 2. наведеног закона, прописано је да коефицијент за обрачун плате садржи додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

Посебни колективни уговори за здравствене установе чији је оснивач Република Србија, Аутономна покрајина и јединица локалне самоуправе из 2015. године, 2019. године и 2020. године, који су били у примени у спорном периоду нису предвиђали, нити прописивали право запослених на накнаду наведених трошкова.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, а у контексту наведених одредби, Врховни суд је оценио да је тужилама износ накнаде за исхрану у току рада и регреса садржан у коефицијентима према којима су тужилама исплаћиване плате, у складу са чланом 4. Закона о платама у државним органима и јавним службама, због чега немају право на накнаду коју потражују постављеним тужбеним захтевима, обрачунатом према параметрима најповољнијих критеријума у упоредним важећим колективним уговорима у РС (делатност путне привреде, за јавна комунална и друга јавна предузећа).

Такође, имајући у виду да није уговорено право запослених на исплату накнада за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, произлази да када су у питању наведене накнаде у овој установи на запослене се примењују одредбе Закона о платама у државним органима и јавним службама. Овим законом је прописано да коефицијент изражава сложеност послова, одговорност, услове рада и стручну спремност, као и да садржи додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. Такође, иако се из коефицијента основне плате за тужиље у исплатним листама не види који проценат или номинални износ представљају наведене накнаде, сама та чињеница не ствара основ за њихову исплату на начин како је то утврдио другостепени суд, нити подразумева да део коефицијента тужилца поуздано не садржи предметне трошкове. Код овако утврђене чињеничне и правне ситуације, по оцени Врховног суда, тужиље немају право на тражене накнаде, јер им је тужени плату обрачунавао и исплаћивао у складу са утврђеним коефицијентима, због чега је другостепена пресуда преиначена и потврђена првостепена пресуда којом су тужбени захтеви тужилца одбијени као неосновани.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 416. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

Тужени је успео у поступку по ревизији, па му на основу члана 165. става 2. у вези чланова 153. и 154. ЗПП, припада накнада трошкова ревизијског поступка у износу од 18.000,00 динара који се односи на награду пуномоћнику за састав ревизије, у складу са важећом АТ. Туженом нису досуђени трошкови судских такси, јер захтев није опредељен по висини за исплату тих трошкова (члан 163. ст. 2. ЗПП).

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**